

Нова Европа

Периодична библиотека за државните проблеми на новия ред

Д-р Ханс Франк
*Председател на академията за германско право
Почетен доктор на Софийския университет*

STAATSRECHTLICHE PROBLEME DER NEUEN ORDNUNG
HERAUSGEBEN VON PROF. Dr. L. Wladikin – Sofia

Jahrgang 1

HEFT 1.

Dr. Hans Frank
Präsident der Akademie für Deutsches Rechts
Ehrendoktor der Universität Sofia

Rechtsgrundlegung des nationalsozialistischen Führerstaates

Sofia 1941

Д-р Ханс Франк

*Председател на академията за германско право
Почетен доктор на Софийския университет*

Правни основи НА НАЦИОНАЛСОЦИАЛИСТИЧЕСКАТА ВОДАЧЕСКА ДЪРЖАВА

Нова Европа

С позволението на автора преведе от оригинала:

Д-р Любен Паунов

София 1941

Към читателите

на Библиотеката „Съвременни държавно-стопански проблеми“.

От края на Световната война, либерално-парламентарната демокрация е в тежка криза. И друг път, през своето 150-годишно съществуване, демокрацията е преживявала големи и малки изпитания, но те са били сравнително краткотрайни. Сегашната криза, обаче, трае повече от 20 години, задълбочава се и не дава никакви сигурни признаци за прекратяване.

Изискванията на политико-стопанската действителност след Световната война са толкова променени и така настойчиви, че едно пълно възвръщане към либералистичната държавно-правна и финансово-стопанска система става невероятно и за най-правоверните демократи, които вече търсят лек за скъпия си болник, или средство за подмладяване на политическия столетник. И започна изобилно да никне една опортюнистична и често пъти безвкусна книжнина, която предлагаше всевъзможни рецепти, свеждащи се към една и съща цел: компромис между стария либерализъм и социализма. Даже някои нови институти на Германия и Италия се приспособяваха към либерално-парламентарната система, без да се държи сметка за факта, че националсоциализмът и фашизмът са цялостни държавни учения, които не търпят полумерки, следователно всеки отделен институт представлява неделима част от едно органическо цяло, което действа правилно и дава желаните резултати само в своята еднородна и завършена система. Ето защо, нашата периодична библиотека изоставя тази компромисна книжнина на едно преходно време.

В този период на търсене изход от кризата, върху историческата сцена се появиха, с младежки устрем, фашизмът и националсоциализмът, които, израсли из народните недра, працияха от творчески сили и предлагаха със смела ръка ключ за основното разрешаване на всички поставени от живота политически, стопански и социални проблеми, с нови средства и нови методи.

Съдържание:

Част I.

Духовно историческото положение на германската правна наука

❖ Наука и законодателство	8
❖ Признаване на правната идея	9
❖ Признаване на правната наука	9
❖ Правото като понятие	9
❖ Политиката е функция на правото	10
❖ Началото на националсоциалистическата правна	10
❖ Съдържание на правната идея	11
❖ Водачът като извор и представител на правото	11
❖ Съществените ценности на народа	11
❖ <i>а. Расата</i>	12
❖ <i>б. Земята</i>	14
❖ <i>в. Трудът</i>	15
❖ <i>г. Райхът</i>	17
❖ <i>д. Партията</i>	18
❖ <i>е. Водаческата държава</i>	18
❖ <i>ж. Народната чест</i>	20
❖ Задачи на правната наука	21

Част II.

Прокламация на германската правна школа

❖ Германската правна история и германската правна школа	24
❖ Съдържание и призвание	24
❖ Свобода и обективност на германската правна наука	24
❖ Позив за служба на Водача и на Народа	25

Предговор

В своята съществена част, тази книга е преработено издание на речта, която аз произнесох при закриването на петия годишен конгрес на Академията за германско право, в Берлин, на 18^{ти} юни 1938 и която издадох за пръв път под заглавието „Духовно-историческото положение на германската правна наука“.

Тази книга съдържа политическите и научни основни мисли на националсоциалистическото правно учение и представлява опит да се даде системата на духовно-историческите правни основи на националсоциалистическата водаческа държава.

За да се отзова на многобройните искания, които ми се отправят, аз снабдих текста на реферата си с обяснителни бележки и го обнародвам.

*Райхсминистър Д-р Ханс Франк
Райхслайтер на NSDAP.
Председатели на Академията за германско право.*

I. Духовно-историческото положение на германската правна наука

1. Наука и законодателство.

Тържественият час, в който празнуваме петгодишното съществуване на Академията за германско право, е подходящ повод да се занимаем принципно с една от главните проблеми, които съставляват задачите на нашата Академия, а именно, с германската правна наука, в нейното отношение към духовната история на нашето време¹.

Тъкмо задачите, поставени на Академията от Водача, и нейните постижения² ни дават право да констатираме, че правната наука в държавата на Адолф Хитлер има върху цялото наше законодателство и върху принципите на правоприложението влияние, каквото по-рано едва ли ѝ е било признавано. Академията за германско право дължи щастливото си развитие, именно, на връзката между научните познания и нуждите на законодателството. В никоя държавна система на света няма, за сега, такава законно-осигурена задружна работа между наука и законодателство, както това е в Германия, при наличните отношения на всички държавни и партийни учреждения към институцията на Академията за германско право³.

Лично на Водача Адолф Хитлер ние дължим обстоятелството, че и най-противоположните гледища се обединяват под идеята за общото благо. Затова всичките мъчнотии, които изникват постоянно от живота и неговото многообразие пред законодателя, могат да бъдат отстранени чрез широкото историческо познание на правната наука и чрез ясно формулиране и безпротиворечиво, логическо общо изграждане на нашата законодателна система.

Духовно-историческото състояние на правната наука в държавата на Адолф Хитлер е обусловено от революционното преустройство на основните общностни начала, които, по изходна точка, съдържание и целесъобразност, представляват най-голямата революция в световната история⁴. Разбира се, от само себе си, че науката за правото трябва да разглежда гигантските творения на революционния законодател с други методи, основани на други системи и понятия, отколкото преди това. Законодателят решава съобразно нуждите на времето, със задачите, на което той е длъжен да се справи⁵. Правната наука, с оглед към идейните ѝ предпоставки, както и с оглед към постановката на нейните задачи, е една постоянна величина. Тя предпоставя, в историческите си наблюдения, променливостта на държавните закони и ги изследва от гледището на ненарушимата основа на правната идея, на правното чувство и на копнежа към право, които съществуват в народностната общност. Законите се менят, но правото е вечно, доколкото човешката култура е безсмъртна. Вследствие на това, правна наука в най-висш смисъл може да има само тогава, когато тя и във формалната си работа, в коментирането на законите, в тълкуването на членовете, запазва връзка с вечната правна идея и с безсмъртната мисъл за справедливост⁶.

2. Признаване на правната идея.

Академията за германско право, още от самото начало схвана положението на германската правна наука като гордо, велико и достойно. На правната идея трябваше да се осигури в тази Академия едно място, което да бъде достойно за наистина единствената духовно-историческа величина на правното мислене. Съобразно с това, в самото начало на разглеждане духовно-историческото състояние на днешната германска правна наука стои тържественото признаване на правната идея за една от най-благородните функции на човешкия дух. Правното чувство тече във всички народи от добра раса и в общата история на нациите като една сила, която макар и да е невидима, все пак си пробива път с твърда воля. Водачът е, който изгради борбата си за свободата на германския народ върху **безсмъртното чувство за право на този народ**. Това е наистина един чисто германски елемент, изникнал из революцията на националсоциализма.

Далеч от нас стои чисто формалният свят, безсъдържателното съчинителство, празното коментиране, безплодната книжна работа. Ние нямаме нищо общо с онези, които направиха от правната култура един култ на не-понятието, а от нужната елементарна систематика на правото - една играчка с формалистични преувеличения⁷.

Ето защо **зад законите на нашия Райх стои правната идея като голям ръководещ принцип, който утвърждава нашата общност в държавата**. В тази правна идея водачеството и народът трябва да се чувствуват неразривно свързани. Тежко на една държава, която скъсвайки с правното чувство на народа, трябва да си изгражда принудителен ред, основан върху външния произвол и насилието - такъв ред може да е здраво сглобен от материалистично-техническо гледище, но вътрешно и морално е прогнил.

3. Признаване на правната наука.

В Германия, от стремежи на народа към свобода и равноправие в борбата на народите, израстват голямата фигура на законодателя на националсоциалистическата революция, Адолф Хитлер, който, като генерален пълномощник на този народ, осигурява на правния ред мощен път в една силна държава. Колко сериозно Водачът схваща тази правна идея най-добре доказва постоянното насърчение, което той указва на Академията за германско право в нейната работа.

Върху тази основа - ние сме щастливи, че можем да заявим това – **националсоциализмът признава съществуването на една правна наука**. Отдавна отхвърлено е мнението - впрочем, то никога не е било сериозно обосновано⁸ - че няма една действителна наука за правото. Напълно правилно е било многократно установявано от авторитетите на германската правна мисъл, че, в рамките на общото разпределяне на научната работа, и правото е предмет и съдържание на научно изследване и на научни методи.

4. Правото като понятие.

Правото за нас е произтичащ от народа авторитарен порядък на общественния живот, в съществуването на който порядък взема участие държавата, туряйки в действие своите властнически установения.

Първичното основание на правната наука е, за нас, правната идея като световно-историческа основа на държавното общностно създаване на всички народи, които

заслужават това име, и като нравствена основа за общностния живот на народните другари⁹, вътре в пределите на отделната държава¹⁰. Хвала на законодателството, което служи за поддържането на общностния правен ред, обезпечавайки правното чувство на народните другари по такъв начин, че този народ все повече и повече да може да се справя с поставените му от съдбата задачи!

За нас, националсоциалистите, народът сам по себе си е първичен и от Бога даден порядък¹¹. Държавата трябва да служи като човешко установление на тази общност, която и е Поверена от провидението. Народът не е даден, за да образува съдържанието на една държава, но всяка държава има само до тогава право да съществува, до като тя е в състояние да служи, като средство към цел, на поверения ѝ народ.

Няма самовладичество на държавата, което да може да се прояви като по висш принцип срещу естественото съществуване на един народ. Затова всеки народ има първичното право да изгради държавното си устройство по такъв начин, по какъвто той се нуждае за собственото си съществуване¹². От тази гледна точка революциите са отприщени натрупвания на енергии, които съсредоточават течението на един широк правотворчески процес в един исторически акт, който или изравнява едно дълго колебание на държавния законодател да приспособи законодателството си към развитието на народа и към неговите нужди, или пък създава чрез мощен творчески порив овластяванията за едно цялостно преустройване на народността развитие.

Една „*революция*“ заслужава само тогава почетното название революция, когато съединява, без оглед към външното протичане на нейния исторически развой, законодателската енергия за водене на държавата с идеализма на едно благородно народностно мислене и с историческото призвание да осигури на народа съществуване и възход.

Само от правната идея може да дойде една истинска революция¹³. И само до толкова е верен и изразът, че политиката е функция на правото¹⁴.

5. Политиката е функция на правото.

Само по законодателните постижения на едно правителство, което е дошло на власт чрез революция, може да се познае политически-действително победоносната и мирогледно-обоснованата революция.

Критерият на революцията не еж. барикадите; не е владичеството на терора; не е завладяването на властта в държавата със сила - ако тези аргументи важеха, тогава вземането на властта от Адолф Хитлер не щеше да бъде революция, тъй като той бе повикан и назначен за канцлер от председателя на републиката при пълното спазване на парламентарните правила, като Водач на най-голямата партия в тогавашната Ваймарска република. Съществена е по-скоро новопресъздаващата законодателна работа.

От съдържанието на положителните закони се познава революцията, не от ораторските тиради, нито от решенията на събранията.

6. Началото на националсоциалистическата правна наука.

Тук е първата зрителна точка за разглеждане състоянието на германската правна наука в днешно време.

Като германска правна наука, тя трябва да излиза от историческата цезура - назначението на Адолф Хитлер за райхсканцлер на 30. януари 1933 г. - като от начало на националсоциалистическата революция в правно-идеен смисъл. Това е най-важното събитие от общата история, което като такова, разбира се, упражнява силно влияние върху образуването на правната наука.

При това бих искал да подчертая, че Адолф Хитлер не е взел властта в Германия, за да осъществява някоя измислена или предварително формулирана държавно-правна или друга теория! Адолф Хитлер извоюва ръководството на държавата самотворчески, чрез основаването и победоносното борческо възтържествуване на Националсоциалистическата работническа партия, чиято програма от тогава насам е изходната точка на политическото, културно и светогледно въздигане на германския народ¹⁵.

7. Съдържание на правната идея.

Обаче правната идея, която въодушевява националсоциалистическата революция, аз виждам изразена в героичната правна мисъл: да извоюва и отново да обезпечи на германския народ равноправие в задружния живот на всички нации. Би било невъзможно да се развива правна наука у един народ, който трябва да остане унижен в правното си чувство, чрез насилственото поддържане на един съсипателен мирен диктат.

Най-лошото в тъй наречените мирни договори от 1919 **е, че те злоупотребиха с формата на правни действия**, с понятието на междудържавни сключени договори, за да прикрият най-ужасните актове на изнасилване, които световната история познаваше спрямо победени в една война народи.

8. Водачът като извор и представител на правото.

Победата на Адолф Хитлер в борбата за равноправието на германския народ е величествено доказателство за неговото признаване като върховен представител на правото на германския народ. От тази победа произлиза също така и оня идеалистичен оптимизъм, който изпълва целия правен живот на народа с нови творчески сили¹⁶.

Революционното призвание на Водача се проявява също така и в творческото съдържание на неговите закони. Че духовно-историческото състояние на германската правна наука требваше да бъде изцяло преобразувано, се разбира от само себе си пред вид на наистина световно-историческото реформено законодателство на Адолф Хитлер.

Както всички големи законодатели на световната история, така и Адолф Хитлер въздигна в съдържание на революционното законодателство най-простите познания за жизнените нужди на своя народ.

9. Съществените ценности на народа.

В пет големи направления законодателят Адолф Хитлер определи новото съдържание на германската правна наука:

**Раса,
Земя,
Труд,
Държава,
Чест.**

Това са съществените ценности на народа. Това еж. онези общностни ценности, които определят като градивни съставки основата на един народ. Те са характерните черти на едно народно историческо явление. Взети наедно, те представляват понятието за народ и държава. В така определеното законодателство на Третия Райх е сложен един световно-исторически нов начин на правно-научното мислене¹⁷.

а. Расата.

Понятието раса за първи път влиза с решителна сила в историята на правото¹⁸. Расовото законодателство на Адолф Хитлер, съдържащо се в закона за гражданството на Райха и в закона за закрила на германската кръв и чест от 15^{-ти} септември 1935 година, с техните многобройни допълнения, не е определено от омраза към еврейската или друга раса. То беше продиктувано изключително от любовта към германския народ. Съзнанието, че е необходимо щото съблюдаването на расовата закономерност и природните данни на един народ да стане най-после държавен закон, ако не искаме нашия народ да тръгне окончателно и неудържимо към все по-голямо разлагане чрез расово израждане. В интереса на здравното опазване на германското народностно тяло е издаден закона за осуетяване на наследствено-болния прираст от 14^{-ти} юли 1933, който закон изключва наследствено болните от процеса на размножаването, докато пък законът за закрилата на наследственото здраве на германския народ от 18^{-ти} октомври 1935 година дава законното средство за осуетяване на нежелани бракове, чрез редица брачни забрани. Съдържанието на това расово законодателство на германския народ е:

1. Че трябва да се вземат всички възможни за един законодател мерки, за да се премахне по-нататъшното смесване на германската кръв с кръв от чужди раси.

2. Че трябва да се грижи, щото жизнено неценните продукти на нежелателни от расово-евгенично гледище актове, да не могат да се размножават по-нататък.

Така произлезе расовото право на Третия Райх, което прекъсна веднъж за винаги господството на еврейския елемент в областта на нашия общостен живот и което определи, в закон за евгеническата расова закрила, мерките за запазване наследственото здраве.

Разбира се, че и държавническото понятие за **принадлежност към германския народ** получи едно напълно ново правно формулиране. Евреинът не може да бъде повече гражданин на Райха. Германският народ не е вече, както в по-раншните законодателства на германската империя, само съвкупност от поданиците на неговата държава, но, съобразно волята на националсоциалистическия законодател, е освободен от расово-чужди тела.

Че това расово право се намира още в първата фаза от научното си развитие, е ясно. Че постоянно се отправят упреци от всички възможни правно-научни среди в света против националсоциалистическото расово законодателство, не може да учудва, предвид изцяло революционната новост на националсоциалистическото расово законодателство. Но трябва настойчиво да се подчертае, че това расово право на Третия Райх представлява един елемент на националсоциалистическата революция, който не може да бъде логично отстранен. Сигурно е също така, че това расово право ще става все повече и повече една от най-главните зрителни точки на германската правна наука¹⁹.

В расовото право лежи същевременно крайното възможно разширяване на понятието за право изобщо. От него произтича възможността за едно суверенно, може

да се каже, почти господарско държание на един народ. С гордостта на расовата идея е несъвместимо едно принизително схващане на правото.

Един народ, който осъществява в законодателството си расовата идея, може да бъде щастлив само в държава, която е напълно равноправна с най-силните държави на тази земя. Тя, или ще се нареди в най-висшата категория на народите, или ще се откаже от съществуване. Един такъв народ няма да понася, обаче, робство.

От идеята за расовото право произтича по-нататък едно идеалистическо основно държание на цялата правна наука²⁰. Винаги когато едно поколение от даден народ гледа на себе си само като на преходен стадий в простиращото се през хилядолетията на световната история развитие на една народна сила, тогава това поколение ще има волята да стои с чест пред миналото и пред бъдещето на своя народ. Това никога не може да стане по материалистическо-икономическия начин²¹.

Мисленето с правни понятия, по начина на лукавия евреин - който в законите на държавата, чийто гостенин е той, вижда само възможностите за неговата стопанска работа - е несъвместимо с правния ред на националсоциализма.

Законите на Третия Райх трябва да носят унищожение на престъпника. Но те не трябва да бъдат дразнещо параграфирано препятствие за порядъчния, честния народен другар. Напротив, те трябва да му осигурят свободата. Ръководното правило при тълкуване на националсоциалистическото право е - не потискане на индивида, а неговото поощряване, за да служи на Цялото. Националсоциалистическият законодател **утвърждава частната собственост и свободата на договарянето, както и частната инициатива, като важни за общността социални функции**. В един право в ред, основан на германското расово право, народният другар не е напласен и прегъващ се от страх поданик, но е един **горд, съзнаващ свободата си и искрен сътрудник** в изграждането на народностната съдба. Той знае, че в земята на германския Райх никой не може безнаказано да му стори зло. Нито тайнствено властващата „Охрана” от царския режим, нито системата на бланковите заповеди за арестуване (lettres de cachet) на Луи XIV, не могат да бъдат допуснати в общностния порядък на един народ, проникнат от расовото право. Присъщ нему е само този правен порядък, който е определен от националсоциалистическия Водач и от оня народен съдия, който отсъжда съобразно с неразрушимото чувство на правда у народа. Само един свободен народ може да понася расовото право; а свободен е този народ, който следва своя водач със съзнанието за съдбовна свързаност и за осигурен правов ред. Към това националсоциализмът възпитава германския народ²².

Затова именно, от мисълта на германската правна традиция в Третия Райх трябва да излезе апелът към науката да участва в борбата за осъществяването на правната идея. Правната наука на Третия Райх не може да се ограничи в рамките на едно чисто академично изследване или преподаване, чиято стойност би се определила по тяхната отчужденост от света; но напротив, трябва да стои в първите редици на борбата за провеждането, за осъществяването законодателската воля на Адолф Хитлер. Аз трябва тъкмо тук това да заявя: всеки, който дръзне да извърши неправда в Германия, да потъпче правото, да наруши някой правен принцип, накърнява не само правната идея и правното чувство на нашия народ, нарушава не само германския безсмъртен идеал за правото, но оскърбява и Водача като най-висш законодател и най-висш гарант на правната общност. Ето защо, правната наука трябва да бъде носена не само от учени и изследователи, но и от апостоли на право²³.

Така наблюдавайки духовно-историческата обстановка, аз виждам, германската наука да израства из расовата идея, изпълнена от самосъзнаващия се героичен идеал на

един народ, който не желае да види своето съществуване изразено в преходни материалистични блага, но който мисли да влезе в световната история като носител и реализатор на велики културни, идеалистични придобивки.

б. Земята.

Втората голяма съществена ценност, която законодателството на Адолф Хитлер установява, е земята. Поземленото законодателство на националсоциализма се стреми към две големи цели:

1. Възстановяване и запазване на селското население като съсловие с народностно най-важни задачи и

2. осигуряване притежаването на земята за призваните семейства. И двете цели се постигат чрез „Закона за наследствените дворове” от 29-ти септември 1933 година, под формата на създаване наследствени стопанства, които занапред да осигуряват съществуването на селското семейство.

Селянинът стана отново, чрез националсоциалистическото законодателство, носител на една почетна мисия в служба на продължаване жизнения поток и на пазене светата земя на нашия народ, защитавана винаги от предишните поколения с имот и кръв.

Исключването на земята от обсега на търговската спекулация и от наследствено-правното раздробяване, бе спасение за германското селячество. Заедно с общите стопански мерки на Третия Райх в областта на митата, търговските договори и създаването на постоянни цени за земеделските продукти, то бе една революционна мерка от първостепенна важност. Че наследственият имот намира в едно почетно семейство сигурно и защитено от всички посегателства място, означава и за общата структура на нашия общностен живот - спечелването на една здрава в социално, расово и стопанско отношение основа.

Поземленото право на националсоциализма е едно от първите непосредствени осъществления от партийната програма на Адолф Хитлер²⁴.

Разбира се само по себе си, че за правната наука се създава едно съвършено ново положение, относно формите на общностния народен живот. Тъй като методиката на правото е решително повлияна от расовото право, така и от поземленото право произтичат основни промени, особено в систематиката на правото. **В центъра на националсоциалистическата правна наука не стои вече индивидът**, който в забъркания либерален хаос принижаваше общностния народен живот до положението на арена за егоистични лични борби. Характерното за него е, напротив, един планомерно ръководен, авторитарен и мирен ред за изравняване различните интереси на индивидите. *Общата полза пред частната полза!* (Gemeinnutz vor Eigennutz!) това е бойният зов на националсоциалистическата революция. **Индивидът има значение дотолкова, доколкото може да служи на своя народ - това е революцията на гражданското право.** От един правов ред, който считаше за своя върховна задача да се занимава с практиката за разрешаване на индивидуални спорове по начин, който най-малко да накърнява общността, - ние създадохме един нов правов ред, който пристъпва към самата основа на тия спорове. Не е толкова интересна за националсоциалистическия законодател борбата на **А** против **Б**, колкото проблемът: **дали е възможно да се отстрани причината на самата борба.** За нас е от голямо значение за по-нататъшното развитие, че в поземленото право ние имаме една здрава опорна точка за това ново разрешаване на поставения проблем.

И тук ние сме още едва в началото. И тук, разбира се, се правят най-разнообразни възражения. Говори се например за неизменния характер на материалистично-схващащия селянин; говори се, че вършим неоправдано предпочитане на селячеството в сравнение с другите съсловия и т.н. Обаче, националсоциалистическият законодател извлече едно желязно заключение от изследванията над хилядолетия и над всички континенти. Той се стресна от факта, че могъщи държави достигнаха до общ народен упадък вследствие упадъка на тяхното селячество.

Националсоциалистическият законодател даде на правната наука, и в тая област, едно съвършено ново понятие. Съществената ценност на земята се нарежда до тая на расата, като втори голям резултат на едно ново научно-правно възрение.

в. Трудът.

Третата революционна мисъл е тази за националния труд. Тя **ОТСТРАНЯВА** ГРУПИРАНИЯТА НА ИНТЕРЕСИ - типични за XIX век - на работодатели респ. капиталисти от една страна, и работници респ. пролетарии от друга страна. Тя почива изключително върху ръководното понятие за творческата дейност на умствения и на физическия работник. **Целта на националсоциалистическото трудово законодателство**, както то е изразено особено в „Закона за уреждане на националния труд” от 20^{-ти} януари 1934 год. е:

1. Да установи почетното понятие **народно работничество** като общност на всички творещи народни другари, които по един или друг начин активно съдействуват за осигуряване задоволяването на жизнените нужди и за издигане жизненото равнище на целия германски народ²⁵.

2. Да повдигне целокупното трудово производство на германския народ като стопанстваща общност и като политико-стопанско единство.

Съобразно с това, най-напред требваше да се премахне разпокъсването на трудещия се народ в големи организирани групи, които, чрез борби за увеличаване надниците, чрез стачки, бойкоти и стопанско-политически борби, разрушаваха трудовата култура и стопанския живот на нацията.

Също и тук е ясно, че със „Закона за осигуряването на националния труд” е свързано едно **цялостно преобразуване на правното мислене**. Защото тоя закон имаше за последствие едно пълно задоволяване на трудовия процес в социално отношение, и едно обединително насочване на всички трудови енергии към една единствена и обща цел - към националното стопанство.

Трудовото право на по-раншните епохи беше основано върху либералната идея за свободно извоюване на трудовите условия при свободна конкуренция и при съвършена безпланност в ръководенето на стопанството. Правното положение на работника се определяше изключително от положението, което му бе дадено от индивидуалния трудов договор, или от един общ тарифен договор²⁶. Мисълта за **класова борба** беше последица от негодността на буржоазния правен ред, от либералистичния стопански капитализъм и от марксовия култ на пролетариата. И в областта на труда не съществуват общи за целия свет, **извъннационални** обществени разчленения на класи, а има само народно трудово производство, в границите на националното пространство. Затова работникът може с право да се нареди в първата социална категория на общността²⁷. Неговите сили съдействуват творчески за изграждането по общата народна съдба. Задължението на общността спрямо него, трябва да намери израз в неговото право. Затова, не може да съществува, поотделно, едно работодателско и едно

работническо право, а се допуска само едно общополезно разпределяне на резултатите от труда, и то според принципа за справедливото участие и изравняване. Работникът има една правна претенция спрямо общността за включване на неговото трудово производство в общото производство на неговия народ, и за припадащата му се част от това общо производство.

Правната наука трябва да разбере от това трудово право на Третия Райх своята водаческа и социална роля. Тя трябва да съдействува за оформянето на този възход от индивидуалистическо мислене към общностно мислене. Няма никакво общество извън народната цялост, представлявана от народните другари. В нашия народ няма вече никакви феодални, нито номинално-аристократически, нито никакви традиционни групирания, снабдени с претенции за предпочитане. Няма нито привилегировани семейства, нито привилегировани съсловия. Има само един единен германски народ, който в своето грамадно мнозинство обхваща съвкупността от народните другари, които се трудят в държавата, в партията и в стопанството.

Идеята за трудовото право на Третия Райх се основава върху водената по стопански план политика на имперско водачество. Нейното съдържание е изпълнено от социалната тенденция на националсоциализма, насочена към задоволяване, възпитание и увеличение на работопроизводителността. Тя обхваща едно взаимно свързване и проникване на всички слоеве и всички производителни категории на нашия народ, по една единна схема, основана на предпоставките за справедливо възнаграждаване и за осигуряване съществуването на всеки едно. Ето защо, в областта на труда не съществуват вече онези ценностни мащаби, които водеха по-преди към такива безсмислени правни заключения, като напр., че работата на един чиновник има по-голяма стойност, отколкото работата в стопанството, търговията или индустрията.

Би било безсмислено усилие - с оглед на расовата изходна точка в правния порядък и с оглед на съсловната единност на германския народ като една общност от другарски сплотени и работещи за общото благополучие народни другари - да се поддържат рангови различия, според старата схема. Вследствие на това, трудовото право на Третия Райх означава, че народът е насочен към една обстановка, при която ценностното мерило е личната производителност; а характерът на тази ценност се определя изключително от **значението, което трудът на индивида има за общността**. В това лежи пълното заличаване на онези остатъци, които ние още влачим тук и там, даже чак от средновековния, съсловния строй на нашия народ. Няма по-света служба за германеца от тая, да може да живее и да работи за германската общност, и да постави своето народностно „Аз” в служба на тази общност. И няма по-висша жертва от тази, да посвети това „Аз” в служба на своя народ. Поради това, трудовото право на националсоциализма излъчва съзнанието за съдбовна свързаност на всички слоеве на германския народ. Точно в това схващане е вложено великолепното развитие на духовното работничество във всички области на културата, като най-висша идеална стойност на общността. Ето защо, народният другар, който твори култура в областта на изкуството, науката и т. н. има право на най-висша лична и професионална закрила²⁸.

Науката за трудовото право, поради това, не може да бъде представителка на разделящите фактори и на стопанските противоположни интереси, а тя може само да обявява и да оформя правната воля на държавата за планомерност, мир, социална справедливост и участие на всички в общото дело. Ето защо, не трудовият до-говор стои в основата на правно-научното разглеждане на труда, **но работникът като народен другар и като обладател на право върху част от националното стопанско производство**. Правото на работа е най-изпъкващото лично право на народния другар в Третия Райх. Това задължение Третият Райх е поел тържествено и го е изпълнил, а

именно: да осигури на всеки народен другар припадащата му се работа и да изгради съответната му правна сигурност.

г. Райхът.

Райхът се издига над расата, земята и труда²⁹. Този Райх, който повече от хиляда години е огнище на държавната идея на народа ни, се роди отново като мощна величина под водачеството на Адолф Хитлер. Този Райх е държавният образ на нашия народ в световната история. Ние влизаме като германци в света посредством този Райх. В него виждаме изходната точка на законодателството и осигуряването на нашия общностен ред. Този германски Райх получи, под националсоциализма, правната форма на единна държава, а това значи, че за първи път в историята му, върху земята на германския народ има само един законодател в лицето на Водача³⁰.

Държавно-правната наука на Третия Райх трябва да изхожда от единността на империята. Конституцията, във формален смисъл, лежи във вътрешната затвореност на законодателството на Адолф Хитлер, чието целенасочване и тълкуване е гарантирано чрез осъществяването на партийната програма. Даже ако към досегашните закони на Третия Райх в областта на държавното устройство, не бяха издадени никакви по-нови решения или закони, то според днешните резултати от петгодишното управление на Водача, не може от научно-правно гледище да има никакво съмнение относно следните съвършено ясни елементи на Райха:

1. На чело на държаната стои, до живот, Водачът на националсоциалистическата германска работническа партия като Водач на германската империя³¹.

2. Той в качеството си на водач на националсоциалистическата германска работническа партия, е водач и канцлер на Райха. Като такъв, Той възплъщава едно временно като държавен глава върховната държавна власт, а като шеф на управлението - централната функция на общото управление на империята. Той е едновременно държавен глава и шеф на правителството. Той е главнокомандващ на всички военни сили в империята.

3. Водачът и Канцлерът е конституционно-учредителният пълномощник³² на германския народ. Той определя, без оглед на формални предпоставки, образа на външната форма на Райха, неговото устройство и общата му политика³³.

4. Водачът е най-висшият съдник на нацията.

Държавно-правната наука на Третия Райх не е вече наука за отношенията между снабдените със субективни публични права държавни поданици от една страна, и натоварените със съответни задължения държавни представители от друга страна; но представлява едно учение за порядък, основан върху личния елемент на последователската вярогност на един народ към овластения от него Водач.

Съдържанието на държавната идея на Третия Райх не е едно формално упълномощаване; не е конституционно представително овластяване, нито е ограничена управителна власт, дадена чрез вота на едно мнозинство³⁴. **Но тя е едно естествено ръководене на народа, провеждано от един мъж, ограничаван само от своята съвест.** Всеки народен другар е равен по степен, по ранг. Има само един, който се издига над това равнище, и той е Водачът. Всички, които действуват в името на Водача, действуват в служба на общността. Назначения, промени в служебното положение или уволнения стават изключително чрез Водача. Въз основа на принципа за лично-обусловената естествена единност на водаческото действие, не може да съществува

противоположност между разграничени, съобразно принципа за разделението на властите, деятельности за народната общност³⁵.

Понеже всичко, каквото става в името на германския народ, може да бъде извършено само от името на Водача, то и **правораздаването**, както и администрацията и законодателството, могат да бъдат упражнени само от самия Водач, или от негово име т. е. по негова поръка, или по негово пълномощие.

В държавноправното пространство на Третия Райх, няма положение независимо от елементарната водаческа воля. Между областите, в които се упражнява публична власт няма никаква степенна разлика: дали се отнася до военна, стопанска или правна политика, или до просветна, полицейска и др. администрация - навсякъде положението на Водача е еднакво. Понеже Водачът възплъщава в себе си целостта на народния живот, то възможността за едно логическо разпределение на неговата компетентност, от гледна точка на целесъобразността, е на лице.

д. Партията.

Райхът днес служи за осъществяването на представляваната от национал-социалистическата работническа партия воля за управление.

Националсоциализмът е израз на политическата воля за организирането на германския народ. Той е светогледното убеждение за единството на германския народ и съдържанието на правилата за управлението на германската държава. Отношението на партията към държавната администрация е отношение на суверен към неговия апарат. Водачът определи отношението така: **„Не държавата заповядва нам, на национал-социалистите, но ние, националсоциалистите, заповядваме на държавата“**. Партията трябва да изпълни държавата със своите меродавни полски съдържания. Но партията си служи, за изпълнението на своите искания, само с държавата и с подчинените на държавата административни тела (страни, провинции, общини и др.). Поради това, партията няма право непосредствено да се намесва в дейността на съответните държавни учреждения, освен ако едно такова право ѝ е дадено с изричен закон. Волята на партията в областта на държавните работи се застъпва от съответните държавни органи. Що се отнася до идея, светоглед и върховни начала за управление - партията стои над държавата. Но, с нейната собствена йерархична организация, партията стои до държавата³⁶. Единството на партия и държава е, поради това, единство на светогледно и политически-компетентно общо ръководство. То не е по необходимост едно единство на апарата или на функционерите. В общата структура на народния ред на Третия Райх, партията има да изпълнява една еластична идейно-творческа и идейно-събираща, изясняваща и водаческа, задача.

Задача на държавата е осъществяването и осигуряването на общността по пътя на държавната принуда.

Партията е един идеален борчески отбор от народа, създаден съобразно крайните ценности на народната общност. Тя е водаческият орден. Държавата, обаче, е домът на германския народ³⁷.

е. Водаческата държава.

Германската държавно-правна наука е изправена пред едно значително и наистина революционно развитие. **Понятието диктатура не може да бъде приложено към Третия Райх**, нито пък понятието монархия от цезаристичен вид, нито

републиката, нито олигархията, нито някоя друга от досегашните държавно-правни системи. *Водаческата държава*, като аксиома на националсоциалистическата държавно-правна наука, *е едно свършено ново ръководно понятие*.

Германия ще носи занапред в историята си това понятие за водачество толкова самоуверено и естествено, както в миналото е носила понятието за крал или кайзер. Никога, обаче, това понятие за водач няма да стане *безлично*, защото характерното за държавно-правната наука на Третия Райх е, че тя не е никаква система от компетентности, а представя отношенията на целия германски народ към една личност, която създава история³⁸.

Ние се намираме в един период от развитието на правото, който е изпълнен с името на Водача и е създаден от него.

Водачът не се основава върху членовете на конституцията, а върху бляскавите свои дела, които произлизат от съчетанието на *призвание и преданост към народа*. Водачът осъществява една конституция, не съобразно предварително установени законни предписания, но чрез исторически придобивки в служба на бъдещето на своя народ.

С това в германската държавно-правна наука влиза най-висшето понятие за държавен орган, което правната история може да даде. *Държавното право на Третия Райх е правно формулиране на историческата воля на Водача*. Но историческата воля на водача не представлява изпълнение на една предварително установена държавно-правна обусловеност на неговото действие. *Дали Водачът управлява, според една формална, писана конституция или не, не е първостепенен правен въпрос*. Правен въпрос е само, дали Водачът с делото си осигурява живота и бъдещето на своя народ.

След големите реформи от последните пет години, ние можем да установим:

1. Държавно-правната наука на Третия Райх се основава върху първичната функция на германския народ като единство на еднокръвни народни другари.

2. Германската единна държава служи на този народ и осигурява на националсоциалистическата работническа партия, която представлява елементарните негови нужди, властта, необходима за изпълнението на нейната партийна програма.

3. Водаческата държава почива върху единството на партийния шеф и на логически произтичащите от това пожизнени права на: държавен глава, шеф на правителството, върховен военачалник, учредител на конституцията, представител на германския народ и върховен носител на съдебната власт.

4. Не съществува разцепление на желаната от на родните другари народоводаческа власт, по принципа за разделението на властите.

5. Независимостта на правораздаването означава прилагане пълномощията на Водача в областта на индивидуалните разногласия, като осъществяване общите законни норми на Райха върху плоскостта и за реализирането на националсоциализма. Съдията не е подчинен на нареждания. Едно последно независимо решение в съдебните работи притежава и Водачът като върховен съдник в Райха³⁹.

6. Наред с държавното право стои правото на партията, чието призвание, като самостоятелен носител на право, да осигури вътрешния ред, надхвърля далеч автономната власт на едно публично-правно тяло. Партийното право важи само за партийните другари, изключително в това им качество. Но то има качеството на

имперско право, понеже и то като него, иде непосредствено от Водача. Държавното право и партийното право се различават помежду си чрез различието в техните задачи, в техната област на приложение и в техните инстанции.

ж. Народната чест.

Над раса, земя, труд и държава, блести като пета съществена ценност и като най-дълбоко съдържание на живота - честта на нашия народ.

В тази чест ние виждаме задължението да свържем завинаги името на германците с най-високата степен на човешко постижение върху тая земя. Идеалната цел на цялата работа по народното водачество е да спечелим жизнения възглед, че нечестното е негерманско и че честта трябва да бъде отъждествена с понятието германец. Честта е смисъла на цялата наша работа, на живота на нашия народ и на битието на отделния народен другар.

Съдържанието на тази представа за чест е, че германският народ:

1. Внася в общността на своите народни другари максимални исторически, социални и културни придобивки и затова...

2. никога не може да приеме едно накърняване на неговото равноправие или на неговото естествено развитие.

Израз на този възглед са: възстановяването на германското военно върховенство, чрез закона за изграждането на военната мощ от 16^{-ти} март 1935 и военния закон от 21^{-ви} май 1935; възвръщането териториалния суверенитет на Райха, особено чрез присъединяването на Саар, въз основа на плебисцита от 13-ти януари 1935; завземането на демилитаризирани зони на Рейн от германската войска, което завземане Водачът възвести в историческото заседание на Райхстага от 7^{-ми} март 1936; възвръщането на държавното върховенство над германските водни пътища, чрез германската нота от 14^{-ти} ноември 1936.

Предпоставките на честта не се създават според никакви съсловни, вероизповедни или други отживели възгледи, но изключително според началото: **честно е онова действие, което с оглед на неговата предпоставка, с оглед начина на неговото осъществяване и с оглед на крайната цел, служи на целокупния германски народ.** Решаващ фактор е не материалният ефект на полезност. Полезно е онова, което служи на националната обща задача.

За всички песимисти и пророци на упадъка важи следното: има само един смисъл да се живее, а именно: да се утвърдиш пред вечния Творец като съносител на честта на народната общност. От този идеализъм се черпи възраждането на германското човечество, носено през неволите на вековните борби на светогледи.

Ние живеем като идеалисти на това време. Ние не вярваме, че нашият народ, сега или когато и да бъде, е обречен на унищожение; и ние постоянствуваме в тази вяра, която е действаща енергия и която се проявява във всички измерения на нашия общностен живот. Светогледът на националсоциализма не споделя това свое вътрешно изпълване на германското човечество, с никоя друга сила на света. Германецът сам по себе си е склонен да си поставя идеалистични задачи. Той вижда своя живот благословен в изпълнението на своите народностни задачи. Бог не цени един порядъчен народ по нищо друго, освен по това, дали изпълнява своите първични расови задачи или не. Няма още в историята пример, че нещо друго може да гарантира живота на един народ, освен идеалистическата общност на неговата чест. Нито монархията, нито

републиката, нито верските системи, нито външната мощ на войската, нито стопанските ценности са могли да спасят ония народи, които са изгубвали вътрешната си връзка с поставените им от Създателя задачи.

Поради това за правната наука на Третия Райх честта се явява като едно изпълващо и централно понятие.

Честта на германския народ изисква, щото във всичките закони на държавата ни да се опазва **верността като най-висше утвърдяване на честта**. Верността е осъществяване на националната чест. Който накърни верността към народ, държава, водач, партия и народен другар, е недостоеен за общността. Поради това, голямата сграда на предишния граждански правов ред трябва да се промени в един народностен жизнен ред. Наказателното право ще бъде в същност един ред за преследване на нарушението на верността. Също така и всички съсловни въпроси трябва да се разрешат съобразно с тази гледна точка. във всички правни области на общността, честта ще заема преобладаващо място.

10. Задачи на правната наука.

След като на кратко разгледахме петте ръководни понятия на учението за съществените ценности на Третия Райх и тяхното отношение към правната наука и към нейното духовно-историческо положение, ние идваме до заключението, че решаващите постановки на въпроси от по-раншни правно-исторически епохи за нас днес са напълно лишени от значение и че, напротив, множество революционни новообразувания изискват правно-научно систематизиране и въздигане в понятия. Правната наука на Третия Райх стои пред едно огромно реформиране на нейните предпоставки, съдържания, методи, понятия и системи. При това е очевидно, че днес трябва да се включат в правната наука множество биологични, културни и общоисторически наблюдения.

Ясно е, че резултатите на логиката и на правната методология съставляват същинското специално-техническо образувание на правната наука. Ние трябва обаче да изследваме, какво място се отглежда в днешно време на правната наука при обработването на нейните области.

Да критикува законодателя не е позволено на правната наука, както е забранено и на народните другари, тъй като те са най-тясно обвързани със своя Водач от задължението за последователска вярност. Но не може да има съмнение, че една научна обработка на въпросите на законодателството и на правоприложението, с оглед към нуждите на правната сигурност и правната яснота, може да бъде полезна. Би било пакостно да се прилага едно законодателство без съответен систематичен апарат от понятия. Ще се послужи на Водача, ако по време на създаване законите, съществените комплекси от въпроси бъдат разработени от една силна националсоциалистическа наука. Комитетите на Академията за германско право, както и нейните отдели за проучвания, работят постоянно с оглед към тази своя задача.

Законите на Райха не трябва да съдържат никакви противоречия. Те трябва да бъдат изпълнени с единни понятия. Езикът на законите трябва да бъде свойствен на народа, ясен и достоен за една силна империя. Прилагането на законите трябва да бъде правно осигурено навсякъде.

Националсоциалистическата правна наука трябва, чрез нейните постижения, да спечели необходимия й авторитет, за да може да стане идейна тълкувателна инстанция на националсоциалистическите закони.

От връзката между учението за новото схващане на правото с познанията за неразрушимите нужди на народното цяло; от изясняването на понятията и на систематиката - за правната наука израства възможността да се грижи и тя за благото на нашия народ и Райх. Ако правната наука изпълни правилно това свое задължение, тя решително ще насърчи подема на нашия правен живот.

Друга задача на правната наука е да определи обществената роля на правниците като професионална категория⁴⁰. При това определяне тя трябва да се занимае с борческия идеал на националсоциалистическия правопазител (Rechtswahrers); на правопазителите като социални водачи в общността на народа им; с насърчаването на юридическото образование и с осигуряване притока на юристи от новите поколения. Към това ще се прибавят изложения за правната наука като професия, като правно възпитание, като история на правната наука. Най-после ще се създаде и една съдебно-процесуална наука, въз основа на съдебната практика.

Методата на правната наука е същата, каквато е на всяка друга наука: чрез силата на духовното водачество да създава убедени хора.

Всеки надарен немец може да счита, че притежава призвание към правната наука, ако в душата си е свързан най-дълбоко с общностната съдба на народа си; ако и в най-малкия обseg на съдбата схваща голямата съдба на своята нация; и ако е убеден, че правото, което надхвърля силите и трайността на отделния човешки живот, трябва да служи за цялостното уреждане на народния бит и то по един колкото може по-практичен, по-лесно разбираем и редовно осигурен начин.

Целта на правната наука трябва да бъде да изяснява правото. Затова и научната подготовка на онзи съдия, който стои в центъра на правния живот и осигурява щастието на своя народ, трябва да се насочва към прилагане на правото.

И правната наука може да изпълни своята общностна задача само в голямата трудова общност на нашия народ. Защото тя няма самостоятелна, затворена в себе си задача. Тя може да бъде само средство към целта; и тази цел е да се подпомага развитието на националсоциалистическата правова идея.

Така, следователно, се установява духовно-историческото положение на правната наука в наши дни. То се определя от съгласуването на светогледа с държавната максима и от хармонията на общата история с духовната история на националсоциалистическата революция⁴¹.

Духовната история на всеки народ сама по себе си има три големи обсега, три жизнени фази: откровения, преображения и изяснения.

Откровението е появата на една героична мощ, която, без оглед към каквато и да била логически-изяснена земна каузалност, произтича от една първоначално просто необяснима област и създава едно религиозно съдържание. Откровението създава вярата в героя, основава и носи религии или светогледи.

Преображението е художествено пресъздаване на едно душевно преживяване, чрез работата на един майстор. То води към възхищение.

Изяснението е водеща към убеждение дейност на един духовен водач, на един учител, който предава резултатите от своето изследване.

От вяра, възхищение и убеждение, от делото на героя, от работата на майстора и от дейността на учителя, се състои духовната история на един народ.

Духовно-историческото положение в областта на правото ние виждаме така:

Ний вярваме в държавотворческата и единна мощ на откровението на националсоциализма.

Ний се възхищаваме от изкуството на гениалния законодател и сме убедени в истинността на националсоциалистическото учение на Адолф Хитлер.

Величието на националсоциалистическата правна идея лежи във въплътяването на героя, майстора и учителя, в един единствен образ - в личността на Адолф Хитлер.

II. Прокламация на германската правна школа

1. Германската правна история и германската правна школа.

Съответно на това духовно-историческо положение, националсоциалистическата правна наука ще се освободи напълно от методическата, систематическа и училищна обвързаност с явленията на досегашната правна история.

Нито школата на естественото право, нито историческата правна школа, нито материалистичното правно учение, нито пък учението за истинското право, нито социологичното правно учение, нито учението за свободното право, нито пък каквато и да била друга система могат да бъдат приложени към националсоциалистическата правна наука. Ние няма да се занимаваме на дълго с критикуване на тия системи. Те всички са се оказали негодни, както и гол-мит научни постижения на тия школи. Защото те бяха приложения на един правен формализъм, възприет от една интелигенция без връзки с народа.

През ноември 1918 год. тая празна форма бе счупена в Германия: защото и правните системи се мерят не според абстрактната, иманентна, формална „верност“, а в края на краищата само по тяхната историческа стойност.

Ние признаваме, че големи и достойни мъже са основали гЪзи школи, или пък са изхождали от тях. Ние не гледаме с презрение, от висотата на щастието на нашата най-последна намерена германска единност, върху страшната духовна борба на нашия народ в миналото.

2. Съдържание и призвание.

Ние прокламираме сега, че *германската правна школа*, която се носи от германската мисъл, е предана в службата си на германското творчество. Тя е школата на същественото право на водаческата държава, следователно- на германското жизнено право. Тя е формата, в която националсоциализмът строи своята правна наука. Понеже ние носим в себе си великата вяра в германското призвание, то тази правна наука не може да притежава надутата **обективност и многохвалената свобода в преценка на ценностите**, с която науката в предишните времена охотно се е хвалила. Днес ние знаем, че правната наука, в нейното изследване и в нейното учение, не само се основава върху преценката на ценностите, но и че трябва да изхожда от нея. Задължението на националсоциалистическата правна наука е да бъде в служба на националсоциалистическия Райх на Адолф Хитлер. „Обективността на науката“ беше само една перифраза на затруднението ѝ да намери в хаотичните субективизми на предишните времена, едно твърдо становище, без да оскърби тогава или оногава.

3. Свобода и обективност на германската правна Наука.

Днес правната наука е свободна. Обективността ѝ е тъждествена с проявеното у всички народни другари дълбоко убеждение, че Райхът на Адолф Хитлер е станал и ще пребъде основата на съдбовната общност на нашия народ.

Днес правната наука е в състояние да направи своята политическа изповед. Германският представител на правната наука политически е националсоциалист; той се

приобщава към своя народ и знае, че той и народът заедно полагат творчески грижи за националсоциалистическия Райх. Разделянето на политическа и научна сфера мина. Резултатите на правната мисъл, на правното изследване и на правното учение могат, следователно, винаги да стоят само в хармония с политическото водачество. Мина времето, когато правната наука все повече и повече се отделяше от историческото развитие на собствения си народ и ставаше все по-чужда на народността битие.

Германската правна наука, като германска правна школа, се характеризира с **вярата** си, че правото е безсмъртен крепител на съдбата на нашия народ; характеризира се с **възхищението** си от държавно-творческото и запазващо държавата изкуство на националсоциалистическия Водач и с **призванието** си да обяснява духа на националсоциалистическите закони в своите теории, изследвания и възпитателна дейност. По този начин, чрез нея убедително ще могат да бъдат осмисляни, задълбочавани и насърчавани - правното чувство, правната идея, правното значение и правната сила.

4. Позив за служба на Водача и на народа.

Аз призовавам германската правна наука и специално германската младеж, която ѝ се отдава, да положи всичките си сили в служба на делото на Водача и на германския народ. Ний водим борба и да извоюваме на германското право признанието на гол-мит народи в света.

Аз вярвам, че развитието на правото стои пред своя възход към най-висшето, което могат да дадат волята, духът и силата на тази земя!

Обяснителни бележки:

¹ Тази книга представлява **изложение на основни начала**, а не е завършено правно учение на националсоциализма. Затова не беше възможно в него да се изложат всестранно всички области на правото и на законодателната дейност на национал-социализма. Тази задача - да се даде едно основно всеобхващащо изложение на правната идеология и планомерното законодателство на националсоциализма - ще се опитам да изпълня в моето „Общо правно учение“, което ще излезе по-късно. Тук бих искал да отправя читателя към моето принципно изложение в увода към сборника: „Nationalsozialistisches Handbuch für Recht und Gesetzgebung“, който беше издаден от Централното издателство на националсоциалистическата партия.

² Академията за германско право, основана на 26 юни 1933 година, получи със закона от 11 юли 1934 година положението на една публично-правна корпорация на Райха. Тя е централното място на националсоциалистическата задружна работа върху законите на Райха; а в отделението си за **правни проучвания** тя се грижи за германската правна наука. В последните години не беше обнародван никакъв по-значителен закон на Райха, в който да не е взела меродавно участие Академията за германско право; тъй например, законът за акциите, статутът за конкордата, законът за патентите, брачното право, статутът за общините, статутът за младежта и много други. Сега тази законодателна работа се извършва в повече от 40 комисии. В **комисиите на академията** за германско право, отдала за изграждане на правото, са събрани за обща работа представителите на германската правна наука, на министерствата на Райха, на партийните учреждения, на съсловните организации и т. н. с цел да развият законодателния живот на Райха, който да бъде в услуга на Водача и на германския народ.

Академията за германско право се е погрижила - чрез една периодична библиотека от съчинения - да се обработят научно много от поставените ѝ задачи. Посочвам например издаването на изследванията върху правото на старите германци. **Списанието на академията** за германско право дава редовно сведения за дейността и работата на Академията.

³ По това се различават **комисиите на академията** за германско право, отделения за изграждане на правото, от **парламентарните комисии на други държавни** системи. Докато в последните, представителите на политическите партии разискват върху съдържанието на закона, в комисиите на Академията работят признати специалисти, или идейните представители на учрежденията, научните корпорации или съсловните организации и т. н., които вземат непосредствено участие в създаването и прилагането на закона.

⁴ Ние националсоциалистите преценяваме една революция, като велика в световно-исторически смисъл, изключително в зависимост от трайността на **нейното историческо въздействие**. Ние бихме излезли от рамките на тези забележки, ако бихме започнали да говорим върху общото значение на революционните акции за правната история. Все пак, като пример, бих искал да подчертая само два момента: от френската революция от 1789 г. на-сам, с оглед към трайността на въздействието, не може да се отбележи нищо значително в правно-историческо отношение, освен Нанолеопопия Code Civile, който формулира типичното гражданско-индивидуалистично схващане на общия и народния живот. В Наполеоновия законник е събрано, май-после, общото идейно творческо съдържание на дейността от 1789 до 1804 год. В една друга област, би требвало да се спомене, като втори момент, революцията на Кромуел, чисто трайно въздействие се криеше в издаването на Акта за корабоплаване, който акт, по странна причина, почти не е бил забелязан от съвременниците му, а после се е оказал от решаващо значение за правното положение на Англия. Британският Common law (общо обичайно право) имаше за създаването на Британската световна империя същото значение, каквото имаше правото на древния Рим за създаването на римското световно господство. В Акта за корабоплаването Кромуел формулираше, върху империалистически основи, главното ядро на световното право на Британската световна империя. Като големи революции, характерни за чисто духовното, революционно, световно-историческо въздействие, могат да се посочат още: революцията на реформационната епоха, която успя да наложи индивидуалното творческо мислене спрямо догматическото потискане на мисълта; дейността на Ришельо във Франция, като първо принципно осъществяване един държавен технически суверенитет, (който, впрочем,

теоретически занимаваше още Макиавели) и държавно-моралната самозаконност. Значението на една революция, следователно, е идентично с трайността на въздействието на нейните програмни изходни точки, във вид на действително осъществен обществен ред. *Затова аз наричам национал-социалистическата революция най-голямата революция в световната история*, сравнявайки трайното въздействие на прокарания в законите на Адолф Хитлер революционен светоглед - тъй като той е иманентно логически неоспорим - със силата на природните закони.

⁵ Мисълта, че дадено време е призвано да законодателствува, която сама по себе си е безпомощна перифраза на обстоятелството за истинските изходни точки на правната продуктивност на народите, не е схваната правилно. Това призвание не спада само по себе си към едно определено време, т. е. към една обща народна съдба, а принадлежи изключително на волевата сфера на решителни право-творчески водачески личности.

⁶ Към това сравни моето съчинение, излязло през 1938 г. в Deutsches Rechtsverlag - „Heroisches und geordnetes Rechts“. Постулатът на *справедливостта*, в неговото етично значение за живота на държавата, означава, в най-добрия случай, само едно потвърждение на основното начало: *„всекиму своето“*. В този принцип е включена аксиомата на *справедливостта*. Националсоциализмът се стреми, именно, да приравни, до съвършенство, своето законодателство към този принцип. Извън това, постулатът за справедливост изисква съществуването на един правов ред вътре в общността. В това се състои разликата между силата на една държава и властта на изпълнителните органи. Последната е само една техническа структура; напротив, силата е приложението на тази заповедна техника в служба на правовия ред, който ред е близък на една общност и е призван да ѝ служи. Прилагането на сила без правно съдържание е произвол и води към разрушаване на общността, заедно с това и към безсилие. Само сила, която се крепи върху позоваване на правото, е също така безсилна, ако не съществува един фактически разполагам властнически апарат, който да осигурява осъществяването на правото. Следователно, *правото и силата взаимно се обуславят*.

⁷ Бел. на ред. - Думата на автора е за строгата Юридическа школа, която изключваше като „мета-юридически“ всички исторически, политико-философски, нравствени, утилитарни и др. т. елементи, наречени общо: политически или социологични, и се ограничаваше само в чисто юридическия материал, в законите и правилниците, които тълкуваше, попълваше и систематизираше само с помощта на правната логика. - Тази школа отвлече правната наука в суха схоластика, педантична формалистика и безкритичен консерватизъм. За крайните позитивисти, казваше L.Кнарп, „черупката на правото съставлява ядрата на правото“. - И наистина, да се борава само с отвлечени понятия и правна формалистика, без преценка, без политическа (целесъобразна, нравствена) критика, значи да се чуждим от живата действителност и сяко да държим за всичко съществуващо. Да правим логически построения строго според дадените позитивно-правни норми; да тълкуваме и прилагаме правото с безстрастието на нотариус, без никакво отношение към законодателството във връзка с общите принципи на правото, във връзка с морала, традицията, общото благо, изискванията на момента и др. т. - това значи да се създава една формално-практическа юриспруденция и да се свежда правната наука до състоянието на една „Notariatwissenschaft“.

Строго Юридическата школа се утвърди към средата на 19 век и господствуваше вч. Германия до към края на Световната война, когато тъй наречената Социологична школа започна да подравя основите ѝ. Политико-правната философия на националсоциализма окончателно премахна господството на старата Юридическа школа и тласна правната наука към нови хоризонти.

⁸ Научният характер на правото не веднъж е бил подлаган на съмнение с аргументи, които в края на краищата са без значение и които почиват на едно пълно неразбиране, както на понятието наука, така също и на действителните задачи на правото - (Към това, сравни излязлото неотдавна съчинение, в ново издание под редакцията на Neese, върху нищожността на юриспруденцията като наука, от J. H. Kirchmann, 1848). Проблемът за това, до колко правната наука може да изработи общозначими познания из областта на правната действителност т. е. из областта на законодателството и на съдопроизводството, би требвало да се проучи. Ако общата валидност на резултатите на естествените науки се потвърждава по експериментален път, тогава би могло да се каже за правната наука, като се приложат и към нея същите естественонаучни доказателства за верността, че тази общовалидност може експериментално да

докаже истинността на правното познание, чрез това, дали съдържанието на една правна норма ще бъде потвърдена по съдържание от народа. В съгласието между народното убеждение и съдържанието по съдебната присъда лежи увереността, че правното развитие е правилно.

⁹ „Volksgenossen” - така националсоциализмът нарича членовете на една народна общност, т. е. на един организиран в държава народ.

¹⁰ Противоположност между нравственост и право не може да съществува за националсоциализма, тъй като тя беше оформена от досегашната правна история. За националсоциализма *не съществува никаква разлика по съдържание между нравствена норма и право*, а именно, доколкото нравствената норма представлява естествената норма на общността, произлязла от инстинкта за самопомощ на расата, а правото представлява държавната жизнена норма, дадена от ръководния авторитет. Изходната точка за нравственост и право е убеждението на общността, че уреждането на нейния живот е една необходимост. Съдържанието на нравственост и право трябва съществено да се покриват. Обаче разликите в действието на нравствеността и на правото се проявяват в държавното пространство чрез различните заключения, които общността всеки път свързва с нарушаването на нравствената или на правната норма. Между правото и нравствеността съществува винаги едно трайно взаимодействие. От един нравствен принцип, поради важността на изпълнението и на осигуряването, законодателят може да създаде една правна норма, снабдена от държавата с принудителна санкция. Обаче, също така може от продължителното прилагане на една държавно-правна норма, която да се спазва и без опасение от принудителни последиствия, да се развие една нравствена норма.

¹¹ Jus divinum на църквите, като божествено първично право, е само по себе си едно неправилно прилагане на понятието право. По-ясно е формулирането за системата на естествените закони, доколкото те могат да засегнат общностния живот на един народ, отколкото онова право, което природата ни внушава. За националсоциализма, който признава, че народът е даден от Бога ред, съществено е следното:

а) Историята на светосъздаването показва, че като подразделителни групи на човечеството, имало е *първични раси*. С това понятие трябва да се означат ония най-стари човешки групи в историята на човечеството, които се различават по външност, по начин на живеене и по духовно и душевно съдържание, и които произлизат непосредствено и изключително от едно естествено развитие (кръвта като критерий).

б) Народите са съединение на расови праелементи в един определен общностен живот, който е исторически обособен и снабден със собствени закони. Един народ може да се състои от няколко първични раси.

в) Расовите изходни точки на един народ трябва, обаче, да бъдат еднородни, т. е. само онези расови комбинации могат да се развият в народи белязани с висши творчески качества, които в действието си не са диаметрално противоположни. Ако германският народ се счита, и признава от националсоциализма, за едно неразлагаемо цяло от северно-арийски расови субстанции, с това същевременно е казано, че неарийското никога не бива да става съставна част на германската народност; защото арийската расова група стои отделно народ с другите пра-раси като една затворена в себе си характерна, собствена група. Според светогледа на националсоциализма, тя има най-висока стойност и тя трябва да се зове *гордост на тая земя* поради извършените от нея постижения (Елада, Рим, Германия). От тук изобщо става разбираема и целта на националсоциалистическото законодателство, което се стреми, щото законите в държаната на германците да се създават и прилагат така, че чрез тях да се даде възможност за най-осигурено в бъдещето развитие на най-добрата расова ядка на нашия народ. Природният закон на северно-германската расова душа трябва да представлява също така съдържанието на държавните закони в германския Райх.

¹² Това пра-право представлява прехода от естествения закон към държавния закон. Ние искаме винаги да поддържаме, че правото на народностната общност в германския свет - изхождайки от род, племе, народ - е произлязъл от държава, като под държава се разбира общностната организация, която се грижи за живота на народа, с ясно ръководство и с определен обем на авторитета. *Това пра-право на народа да*

гради своята държава, може да бъде упражнено от всички участващи в този градеж народни другари, направо или чрез представители на общността в името на всички. *Едно изграждане на понятието народ е на лице, когато искат щото представата за демокрацията да се отнася към парламентарната представителна система*, която е станала меродавна след френската революция от 1789 г. Ний националсоциалистите сме на мнение, *че нашата държавна форма днес с единствената действителни демократична в света. защото Водачът на този Райх сам води държавата, имащ пред очи непосредствено нуждите на народа и бидейки в служба на този народ, без връзка с междинни инстанции като парламенти, коалиции и тем подобни, които са изложени на опасността лесно да изпаднат под влиянието на частични интереси.*

¹³ Под *правна идея* тук се разбира отвърщането от произвола. Идея за право означава, че *отношението между водачеството и народа е изградено върху взаимно задължение. Водачеството има задължението да прилага фактическата власт, която то упражнява, не за негова собствена лична полза, не от честолюбие, нито по други подобни причини, а с дълбока обич към народа, с воля да следва най-благородните принципи на народната общностна култура, с желание неспирно да издига значението на своя народ. Задължението на народа, пък се състои във верността на последователите, която вяност се основава върху доверието към историческото призвание на водачеството. Задължението на народното водачество да служи на народа, важи при всички обстоятелства и стои извън всяка гражданско-морална оценка, от гледна точка на борбата за съществуването на народите.*

¹⁴ Мисъл, изказана от професор van Calker в неговото съчинение „Grundzüge einer allgemeinen Staatslehre”.

¹⁵ Националсоциалистическата революция представлява едно напълно ново духовно-светогледно изграждане на германския живот, което изграждане засяга принципите и действителността на държавното и народно водачество. Все пак прокарването на революцията, се извърши по един напълно „легален път”. Аз констатирам, че Водачът удържа клетвата, която той положи в течението на големия процес на райхсвера през 1930 година пред германския Държавен съд, в смисъл че той пожела да вземе властта в Германия при пълно зачитане законността на тогавашното конституционно устройство. В качеството ми на защитник на обвинените в държавна измина офицери от райхевера, аз тогава наредих да се призове като свидетел Водача на националсоциалистическата партия, Адолф Хитлер, за да потвърди с клетва своето неоторимо в позитивно-правно отношение политическо поведение. Впрочем, тази клетва на Адолф Хитлер е единствена по рода си клетва на един опозиционен партиен водач, каквато историята познава. За по-нататъшното успокоение на загрижения в позитивно-правно отношение наблюдател на националсоциалистическата революция, ще припомня обстоятелството, че *германският Райхстаг*, в неговия нов състав, избран съгласно тогава действащите конституционни норми, *даде на Водача общо пълномощие за изграждане на новото правно и конституционно положение на германския народ*, във формата на един упълномощителен закон.

¹⁶ Съществува едно *право на народите за самозащита* срещу насилието. Борбата, която живото прано води срещу формалното право, не означава по принцип нищо друго, освен това, че на практика формалното право пропада поради фактическата невъзможност да бъде проведено. Неправдата остава неправда даже и тогава когато се старае да се прикрие зад една формално-правна мантия. във всеки случай, международно-правното съществуване на Версайския мирен договор беше премахнато от Адолф Хитлер.

¹⁷ Разглеждането на законодателството в нашата германска общност от гледището на съществените ценности, води след себе си необходимостта от едно напълно ново методично подразделяне на цялата правна материя. Все повече ще проличава, че противоположностите, които бяха от решаващо значение за досегашните правни изследвания, като например противоположността между публично и частно право, между общата част на един определен закон към специалните му постановления, и т. и., трябва постоянно да бъдат заменявани с нови подразделения. В основата си, съществените ценности представляван, също и последните методични подразделителни схеми на цялата правна материя. Към *правната идея* трябва да се отнесе всичко, що стои във връзка с правно-методологични, правно-логични,

правно-философски, общоидейни и систематически въпроси, както и с идейно-исторически въпроси на правната материя. Към учението за *правната действителност* ще спада всичко, що стои във връзка с фактическото законодателно положение на Райха, с партията, с определянето съдържанието на законите с тълкуването на отделните законови постановления и т. н.

¹⁸ Историята на европейските културни народи познава значителни предшественици на *расовата идея като правен принцип* - например, старогръцкото право на спартанците застъпваше в най-голяма степен гледната точка за расовата принадлежност. Към това сравни: Busoldt, Griechische Staatskunde, 1926, Bd. II, Seite 655. Тук спада и възгледът, който, в неподправеното антично римско право, изгражда аксиоматично целия правен строеж съгласно с него, напр. само признатият като такъв по произход *civis romanus* е могъл да бъде член на правната общност. *Загиването на народите в световната история започва винаги с разрушаването на расовата идея.*

Целта на националсоциалистическата расова политика е освобождаването на германския живот, изобщо, от всякакво чуждо расово влияние. Изключването на евреина от германското жизнено пространство съставлява една от само себе си разбираща се част на нашата расова политика, чиято позитивна цел се свежда към важното евгенично висше развитие на нашата германска народностна субстанция.

¹⁹ Една значителна част от националсоциалистическото расово законодателство се състои в *грижата за семейството и за детето*. Мисълта за рода, а заедно с това утвърдяването брачните връзки на родителите, както и отношението на родителите помежду им, и отношенията на родителите към децата, и на децата помежду им - представлява осигуряване неразрушимата клетъчна конструкция на народното тяло, на което именно трябва да служи нашето законодателство. Една съществена задача на националсоциалистическото водачество е: юридически да осигури на рода, предимство пред всички други социални отношения, особено от стопанско естество.

²⁰ Разбира се, че всяко материалистично схващане на историята е отстранено. *Идеализмът* е германска философия. Вярата в най-висшата мисия, в особеното предназначение на човека, далеч превъзхождащо животинската закономерност, е отделена напълно от нея и представлява съдържанието на националсоциалистическата духовна борба; *героизмът* е резултат на тази идеалистична пера. Особено препоръчвам правното и държавно схващане във философската система на Theodor von der Pfordten.

²¹ Авторът говори за историческия материализъм (материалистично-стопанско схващане на историята), който е политико-философската основа на марксизма.

Б. Р.

²² В националсоциалистическата държава, общото правни възпитание се разделя на 1) възпитание на народа, специално на младежта, към разбиране на правото като учение за реда в държавата, и 2) възпитание на правопазителите, които са нарочните пълномощници на народа за извършване правната служба. Възпитанието на народа, специално: въвеждането на правото като учебен предмет в последните класове на нашит средни училища, е начинание, което трябва да се прокарва от партийните инстанции, в съгласие с държавата. Несъмнено, и за в бъдеще възпитанието на правопазителите ще става най-добре в германските университети, във вид на научна общностна работа. Школуването на правопазители, които вече са завършили същинското си правно образование, ще стане чрез допълнително специално образование. Напротив, специалните училища никога не ще могат да достигнат научния и исторически ранг на университетското образование. Възпитанието на правопазителите за идейни представители на националсоциалистическата партия става чрез упълномощената от партията за това школуване на правопазителите *държавна правна служба на националсоциалистическата партия*, респ. чрез националсоциалистическия съюз на правопазителите.

²³ *Апостолът на правото* е борец за прокарване справедливостта на национал-социалистическите държавни закони. Без това борческо апостолство служенето на правната наука би представлявало само

един жалък занаят. *Само истински духовно смели личности могат да бъдат учители по правото*, но не сервилно-огъващи се натури. Ясно е, че трябва да се води борба за правото и че възпитанието на народа към тази борба за право, тъй както Йеринг я е описал по такъв грандиозен начин, трябва да представлява една от най-съществените прояви на правното апостолство. Ето защо и за в бъдеще е напълно невъзможно, щото един *евреин* да бъде учител или въобще сътворец на германския правен живот.

Бел. на Ред. За понятието „правоназител“ (Rechtswahrer) вижте забележка 40

²⁴ В това *поземлено право* лежи истинският социализъм - Социализмът с осигуряване участието на всеки народен другар в разпределението на богатата, които се произвеждат задружно от народната общност. Най-важната съставна част, на националсоциалистическото производство е земята. Заслуга на Darß е, че доказва това с неоспорима яснота.

²⁵ Сравнете речите и книгата на Dr. Robert Ley „Wir alle helfen dem Führer“ (Всички ний помагаме на Водача), Централно издателство на национал-социалистическата партия, Мюнхен, 1937 год.

²⁶ Към това, сравнете специално закона за детския труд и за работното време на младежите. (Закон за закрила на младежта) от 30^{ти} април 1938 год., в който за пръв път е направена кодификация на трудовото право на младежта. Няма по-благословен закон от *този велик закон за закриляне младежта* на Третия Райх; никой от толкова възпяваните демокрации в света не може да се похвали с един такъв закон.

²⁷ Понятието „*общество*“, което е намерило толкова обстойна идейна обработка и тълкуване в социологичните системи, за нас, националсоциалистите, е почти без значение наспроти естествения ред на ценностите, тъй както този ред произтича с природозаконна сигурност, от понятието раса и народ. Защото човешко общество, извън обема на народа, може да бъде само едно изкуствено образуване. Такава обществена организация може да обхваща дори целия свят, какъвто е случаят с църковните организации, напр. - но все пак силата ѝ ще бъде смазана при първото сериозно сблъскване с естествената мощ на един народностен ред. Днешното германско „общество“, взето в смисъла на старото понятие, би било само едно слабо наподобяване на мощния, кръвно-силния светогледно-споения и исторически-решителния другарски съюз на нашия народ. Главният недостатък на социологията лежи именно в потискането на истинските ценности на нациите, в полза на идейното изследване на тъй нареченото човечество. Ако в рамката на изследването, както това става в *социологията* се поставя китаец, негър, индианец, ескимос, арабин и германец, и ако при това, битието на всички тези групи винаги се свежда към един общ знаменател (тъй нареченото общочовешко битие), то с това социологията отхвърля съществуването на собствена законност в народностния начин на живот. Съвсем не може да се подведе под един знаменател германец и евреин, защото не може да се получи никакъв общностен знаменател за историческото държане, за културните творчески зони и за духовните радиуси на действие на двете групи. Творческата сила на германската раса е една единствена величина, която не може да се постави на равна плоскост с другите раси, които живеят в други плоскости и с други методи, нито поради нейните предпоставки, нито поради съдържанието и устрема ѝ. *Социологията*, като учение за взаимните отношения на напълно откъснати от народностна и расова връзка човешки индивиди, представлява, по тази причина, само една зоология на човечеството и затова е непригодна за национал-социалистическия светоглед, който се основава върху дълбоко-убеденото признаване на расата и на народността. Социологическото разглеждане водеше към присъщото на всички народи понятие *обществени класи*, и към възвеличаване широкото влияние на масите. Тази е причината за световно-исторически необходимата борба на националсоциалистическата наука с мисловните методи на старите отживели времето си науки. Етичното съдържание на понятието „човечност“ трябва да се остави на страна от тези разсъждения. *Човечество според нашето схващане значи*, че германският народен другар трябва да действа и да се държи така, че да му е чиста съвестта пред Бога, пред неговия народ и пред неговия Водач. Човечността е едно етично свойство, което като всички духовно-психически съдържания, е резултат на расовата принадлежност. Доколко тук се съдържат разлики и в областта на религиите, подлежи на отделно проучване. Ние, националсоциалистите, сме на мнение, че и в една *религия*, която идейно се простира по цялото земно кълбо и върху всички „хора“, каквато се е стремяла да бъде католическата религия, могат да се забележат ясни разлики с оглед към осъществяването на еднообразни, изходящи от една световна централа, тенденции. Не може да се оспорва, че католичеството на

германските народни другари, по сила на вярата, по схващане на пастирското призвание, по разбиране действието на молитвата и т. н., напълно се отклонява от вътрешните становища и тяхното въздействие в католическите форми на другите народи. От тук, за нас следва: отделната личност през целия си живот, във всичките си прояви, носи в себе си характерните белези на своята народностна и расова принадлежност и то дори несъзнателно. Омир ни дава един великолепен пример: човешките родове, казва той, приличат на листата на едно дърво. Тази, действително арийска представа, изразена в понятието за родово дърво, показва, че отделният индивид е само една преходна индивидуализирана проява на своя народностен закон.

²⁸ Конфесионалните религии в Германия са, в правно отношение, напълно осигурени и имат възможност да продължават погрешната си дейност. Но те разбира се, нямат вече никаква политическа власт. Националсоциалистическата партия е единствената политическа организация, която е снабдена с политическа власт.

²⁹ *Понятието Райх* е непреводимо на други езици. То е образувано на времето, чрез прехвърляне римското понятие император върху държавата на германците. Но, чрез историческото развитие и чрез срастването на германския народ с неговата държава, то е станало днес специален израз на германското народно чувство в държавното пространство. Характерно за това понятие е свързаната с него у всеки германец представа, че Райхът е по-голям от означаваната с тази дума държавна организация. По-преди, това понятие си беше просто название на обединяващата германските държави и господстващата над тях, единна федерална организация. Германският Райх, идейно като единна държава, престана да съществува в 1806 год., защото, според историята на германското държавно право, немските земи са били, както е известно, ленни владения на Райха. Днес, специално след връщането на Австрия към германската народностна общност, понятието Райх се крепи върху значителната световна големина на неговите външни граници и неговото сплотено съдържание. Бившите немски държави са днес провинции на Райха, т. е. без собствен самопроизведен суверенитет.

³⁰ *Понятието Фюрер* е прагерманско. То е било винаги лично, т. е. всеки път един определен човек е бил водач на една определена родова група или племе. С понятието водач, в държавното право се влива една чисто лична нота. Няма институция, която да бъде по-лична от тази на водачеството. Тя означава абсолютен авторитет в рамките на задачите на водаческата държава.

³¹ От Водача произлиза една двойна йерархия: тази на партията и тази на Райха. Партийните водачи, които работят в името на Водача, са в редовете на водаческия щаб на NSDAP (Националсоциалистическата германска Работническа Партия). Задачата им е да служат за осъществяването на партийната програма по пътя на борческата активност,, зачитайки другарската сплотеност,, на политическите войници на Адолф Хитлер. следвайки строго поставения от Водача авторитет и заповяданото от Водача послушание чиновникът на Райха има задължението да осигурява задачите на Райха и да прилага законите, следвайки традиционните административни методи при ясно групиране на компетентности и при специални лично авторитарни осигурявания на чиновничеството. Щабът „а партийния водач и чиновничеството на Райха са двата фактори за осъществяване волята на Водача. В държавния обсег специално видно място заемат Райхстагът и общото Правителство на Райха.

³² Затова Водачът е този, който говори от името на германския народ пред света. Той говори и действа не само като висш държавен и партиен орган, но направо, като *представител на германския народ*, по всички въпроси, засягащи живота на. Народа без всякакво предварително формално-правно обвързване. Водачът формулира това както следва: „У другите народи, на Определен брой избиратели се пада по един депутат, например на всеки 40 000, 60 000, 100 000. Германският народ е избрал с 40 милиона гласа един народен представител!“.

³³ Тъй наречената Ваймарска *конституция* от 1919 год. Не е вече тълкувателен източник за съвременните правни въпроси. Тя наистина е вече невалидна, макар формално да не е отменена. Големите конституционни закони на Третия Райх (законът за облекченията на народа и Райха,

изравнителният закон, законът за осигуряване единността на партията и държавата, законът за новото устройство, законът за държавния глава на германския Райх и т. н.) представляват *съдържанието на конституцията на Третия Райх*, в допълнение с всички конституционни предписания от предишните режими, които не са станали формално-невалидни и фактически недействителни.

Следователно, *сегашната конституция на германския Райх се състои от три съставки*:

1. Формалният закон на Третия Райх за устройството на Райха и на партията, заедно с неотменените остатъци от предишните закони.
2. Държавно-правната практика на Райха и на партията.
3. Заповедите на Водача (например организацията на комисаря на Райха за Австрия и др.).

³⁴ Бел. на Ред. Авторът изтъква, че националсоциалистическото учение за държавата отхвърля парламентарно-представителната система на либералната демокрация, която, чрез вота на едно изборно или парламентарно мнозинство, дава или отнема праното да се упражнява държавната власт.

³⁵ Бел. на Ред. Националсоциалистическото учение за държавата отхвърля теорията на Монтескьо за разделението на властите (която е основен принцип във всички либерално-демократични конституции), според която теория, единната държавна власт трябва да се раздели на три главни функции - законодателна, изпълнителна и съдебна - които да бъдат независими една от друга и да бъдат непременно поверени на три различни органи. Бидейки независима в своята област, всяка една власт-функция може да отхвърли вмешателството на другите две власти. За да може държавната машина да функционира правилно, трите власти трябва да се съгласуват и да вървят в добро взаимно съгласие. Тъкмо в тази принудителна хармония, Монтескьо вижда главната организационна гаранция за политическа свобода на гражданите. Трите власти, разбира се, постоянно си сътрудничат, но по автономно взаимно съгласие. Когато едната власт превиши компетенцията си, другата я възпира, както сам Монтескьо казва: *...il faut que par la disposition des choses, le pouvoir arrête le pouvoir*. „И това взаимно възпиране е една мощна гаранция за либералистичната свобода”. - Излишно е да се споменава, толкова това е общоизвестно, че при *парламентарния режим*, който се смета за най-чистата проява на либералната демокрация, установеното от Монтескьо равенство на трите власти и желаната от него хармония между тях, са нарушени в полза на законодателната власт: хегемонията на парламента при този режим съчетана и с пропорционалната изборна система води към това, че правителствата са разнородни по партии, без здрава идейна спойка, вследствие на което изпълнителната власт е слаба. От тази слабост започна съвременната криза в демокрацията и парламентаризма.

³⁶ Вътрешната организация на партията се подчинява на Водача, който е повереник на партията. На Водача са подчинени държавните ръководители на националсоциалистическата партия (Reichsleiter) и околийските ръководители на националсоциалистическата партия (Gauleiter). Райхслайтерите изпълняват една определена задача из общата програма на националсоциалистическата партия с компетентност за общата организация на партията (например райхслайтерите завеждат финансовите служби, службата за пропагандата и за организацията на Райха, службата по печата, службата за правото на Райха, партийните бойни организации SA. и SS., и др.) Гаулайтерите заместват Водача, с една фактически неограничена компетентност, в една частична област на Райха. Райхслайтерите и гаулайтерите заедно представляват меродавните висши водачи на партията, които са подчинени непосредствено на Водача. За изпълнение на работите му, които му се падат като шеф на партията, Водачът си е назначил заместник-водач. Подразделенията на националсоциалистическата партия (например SA, SS) са борчески дружини на националсоциализма без собствена юридическа личност.

Приобщените съюзи - например Германския Трудов фронт, Национал-социалистическия съюз на правопазителите, Националсоциалистическия съюз на лекарите - са постоянни организации със собствена юридическа личност, под покровителството на националсоциалистическата партия.

³⁷ Германщината (Deutschtum) е понятие за духовното царство на всички германци, без оглед на държавни граници.

³⁸ Това за разлика от понятието кайзер, което както е известно, произхожда от фамилното име на Юлий Цезар. Титлата на държавния глава в Германия ще бъде завинаги - Водач. *Кой от немските народни другари ще бъде водачът, определя партията* с един партийно-правен акт - актът за определяне водача на национал-социалистическата партия, с който акт същевременно се поемат функциите на държавен глава и шеф на правителството.

³⁹ *Независимостта на съдопроизводството* е едно от най-любимите игрални места на либералистично-демократичните юридически филистери. Национал-социализмът винаги защитава независимостта на съдията. Искам, на ктсо, отново да подчертая следните гледища:

1. Съдията, т. е. личността, която в едно предварително уредено съдопроизводство е снабдена с власт за издаване решения и която действа, от името на немския народ, в рамките на държавното чиновничество, принципиално зависи от законите на Райха. Съдията, който съзнателно и преднамерено би действувал против законите при изпълнението на една служебна работа, би станал най-тежко наказуем. (Изопачаване на правото, параграф 336 на германския наказателен закон - RStGB.)

2. Но съдията е независим, в дадената му за изпълнение служебна задача, да вади заключение в една присъда, или в друго някое съдийско решение, дали и доколко подлежи на закона фактическият състав на работата, която му се поднася в един определен процес. В този случай, служебното или извънслужебно повлияване върху съда, все едно от кого би изхождало то, съдията, въз основа на неговото служебно задължение, трябва да остане без всяко внимание. При критикуването на независимостта на съдиите, която в повечето случаи се свързва с една конкретна присъда, обикновено не се прави разлика между тези две различни гледища.

Съдията действа не като законодател и не като административен чиновник, а като осъществител на правото, във фактическата област на живота. Понятието на общия закон мълком предполага постоянното съществуване на съдията. Щом като законодателят съвсем общо урежда живота чрез една норма, то той автоматически създава нуждата от една инстанция, която да осъществява законодателната воля в живота на народните другари, т. е. да издирва и да прилага волята на законодателя върху отделните случаи. При цялата си дейност съдията трябва винаги да съзнава, че поради ръководното си положение при прилагането на правото, той никога не бива да сгреша срещу основните положения на националсоциалистическата програма и на националсоциалистическия светоглед.

Тук имаме две неща: независимостта на съдията се предполага от общия закон, с това действие, че там, където законодателят желае, щото съдията, при прилагането на един закон върху някой определен случай, да не прави свои заключения - трябва да последва едно ново законно уреждане, което да премахва или да изменя стария закон. Но съдията е също И необходимото лично допълнение на законодателя; тъй като теоретически е мислимо, щото всеки отделен случай в живота, например отделния бракоразвод, отделната кражба, да може да бъде разрешен непосредствено чрез един специален закон с ясно определяне на фактическия състав, то предписаната задължителна за съдията обща норма не значи нищо друго освен предварително вземане на многократни отделни решения. Съдията е зависим от законодателя, който говори към него във формата на задължителна за всички правна норма. Съдията е независим от живота, който стои пред него само във вид на отделни фактически състави.

Съдията е една от най-важните фигури в живота на общността; той е най-необходимата доверена личност на законодателя, както и на народа. Той е мостът между законодателната воля и действителността на живота. Затова разликата между съдията и административния чиновник лежи не в плоскостта на зависимост от закона и правото; тази зависимост е дадена и за двете категории. Разликата лежи в различието на пълномощието. Докато административният чиновник остава зависим от конкретните институции на своя началник, даже и тогава когато изследва попадането на даден фактически състав под нормите на един закон, съдията принципиално е освободен от получаване на такъв вид нареждания.

На въпроса, дали *съдийската независимост е съвместима с една водаческа държава*, трябва да се отговори утвърдително. Именно истинският авторитет на водачеството предполага току-що скицираната независимост на съдията. Тя увеличава извънредно много мощта на авторитарното държавно водачество. Защото тя действа, като едно постоянно и излъчвано из самия живот, покачване на доверието между народа и водачеството. За авторитарния законодател,

съдийската независимост означава и едно съществено покачване на неговата енергия, защото добре приеманото и мощно налагащото се правораздаване, действува народовъзпитателно, като засилва волята към общност и към подчинение под водачеството.

На тази мисъл Водачът е дал най-хубав израз, като се е нарекъл върховен сладня на германската нация. От връзката между това изявление на Водача и историческите факти, както и от правната практика, става явно, че Водачът не винаги упражнява това си качество, а само в определени, важни за съществуването на народа отделни случаи.

Правото на Водача да помилва и да спира процеси не е свързано с качеството му на върховен съдия, тъй като тези функции произтичат от правното му положение на държавен глава.

⁴⁰ През декември 1933 г. аз обявих създаването на германското правно съсловие като израз на правната общност в служба на националсоциалистическата партия и на Райха. Германското правно съсловие има своите ясно очертани задачи в рамките на общността на нашия народ. То обхваща всички професионални групи на нашия народ, на които е възложено да прилагат и пазят правото.

Понятието правопазител (Rechtswahrer) аз създадох като едно събирателно понятие за всички, които спадат към правното съсловие, защото предишното понятие юрист беше станало много тясно. Сега националсоциалистическият съюз на правопазителите обхваща не само специалистите-юристи, а и стопаноправниците и др. (виж моите изявления по случай откриването конгреса на немските юристи през 1936 год.)

⁴¹ Светогледът на националсоциализма има да се разпръска с други светогледи, а държавната идеология на националсоциалистическия Райх - с други държавни идеологии. *Светогледът е форма, а съдържание на лично вътрешно преживяване, отражение на света в нашето „аз“* Държавната идеология е форма и съдържание на народното водачество. Едно от най-великите деяния на духовната история бе извършено, когато Адолф Хитлер създаде за немския народ единство на светогледа и на държавната идеология. *Общата основа, върху която бе създадено единството е националсоциалистическата партия.* Затова светогледът на националсоциализма не е една разновидност на предишни светогледни системи. Той със схващане и потвърждение на *една собствена оценка на световната история*, като резултат на расови борби и расови развития. Националсоциализмът не е никаква религия. Той, обаче, е учение за *вяра в божественото призвание на народите и особено в голямото посланичество на германския народ.* Рудолф Хес е определил национал-социалистическата държава, като държава на чистия разум. Според това, във връзка с понятието светоглед, като държавна идеология ще се установи следното: германският народ трябва да получи в своя Райх едно силно и свободно от опасности положение за своята борба за живот. Този Райх трябва да се крепи върху свързващата всички народни другари принципно еднаква преданост към идеята за народностната общностна мисъл. В изпълнението службата на собствения си народ лежи светостта на едно божествено служене. Задачата на държавното водачество се състои в това, да се запази Райха в силната сплотеност, в постоянната непреклонна решимост за отбрана.